

Redaktør: M g r. I r g e n s. Medarbeidere: Mgr. Dr. Karl Kjelstrup, dominikanerpater A. Lutz, Sigrid Undset, Lars Eskeland

„St. Olav“ utkommer en gang ukentlig. Abonnement både for inn- og utland tegnes på alle postkontor eller direkte, skriftlig i ekspedisjonen, Akersveien 5. Abonnementspris kr. 2,50 pr. kvartal forskuddsvis betalt, for utlandet tillegg av vedk. lands avisporto. Opsigelser må være eksp. ihende senest 14 dager før hvert kvartalskifte. Annonser må være innsendt innen søndag aften, manuskript innen fredag aften.

„St. Olav“s telefoner: Redaksjon og ekspedisjon: 23743 Redaktøren privat 14161 Redaksjonssekretæren fru Vanberg privat 30487 — „St. Olav“s ekspedisjon og forlag, Akersveien 5 I, åpent torsdage fra 10—2 og 4—7. Lørdager fra 10—1. De øvrige dage fra kl. 10—4 Utbetalinger kun tirsdag kl. 3—4.

INNHOLD: Den hellige Therese av Liseux. — Rosenkransfesten. — Norske Kvinners Katolske Forbund. — Seirrik tekstilindustriestreik i Canada. — Den hellige Frans av Assisi. — Tro og forstand. — En socialists bekjennelse. — Monsignore Dr. K. Kjelstrup. — Arabisk kongress. — Den nye erkebiskop av Sevilla. — Takk! — Kirkeinnvielsen i Porsgrunn. — Herhjemme. — og derute.

Den hellige Therese av Liseux - Misjonenes værnehelgen.

Da Pave Pius XI for noen år siden erklarte at den hellige Karmelitternonne, som døde i Liseux for firti år siden skulde betraktes som Misjonens spesielle værnehelgen ved siden av den hellige Frans Xaver, da kan det nok ha vakt en del forundring. Frans Xaver var jo den store hedningemisjonær i nyere tid, — troens utrettelige forkjemper i det fjerne Østen, men hvorledes kunde den lille nonne selv om hun var en helgen, sidestilles med den navnkundige hedningemisjonær som fant døden i ensomhet på misjonsmarken? Hennes korte, men i kristelig forstand strålende livsløp var jo så vidt forskjellig fra hans. Han var den aktive handlingens mann som brennende av apostolisk iver stadig søkte ut mot nye arbeidsfelter. Og hun levde skjult og ubemerket i det stille kloster i Liseux, hvor hun neppe 29 år gammel hensov i Herren.

Men dersom man studerer hennes liv og leser hennes brever og dagboksoptegnelser, da blir det stadig klarere hvor riktig det er at nettop hun skal regnes som vernehelgen for misjonene. I sitt stille kontemplative liv var hun i sitt hjerte på ingen måte skilt fra den verden som Frelseren vilde frelse. Av hele sin sjel haget hun med sin Mester etter sjelenes frelse. I sitt hjerte favnet hun alle mennesker med den sanne kristne kjærlighet som fremforalt tar sikte på menneskenes evige salighet. I sine kamper og vanskeligheter blev hun nettop

ansporet til den ytterste utholdenhet og troskap ved tanken på at hun i forening med Kristus ved bønn og offer kunde virke med til forløsningsverkets fullbyrdelse. Ved sin uavbrutte, ustanselige bønn og ved sin heltedige mottagelighet og tålmodighet overfor alle lidelser som rammet henne, var hun i kraft av den realitet som kalles de helliges samfund, på sitt vis den mest virksomme støtte for alt misjonsarbeide, ja for Kirkens arbeide i det hele tatt. Og da hun forstod at døden nærmet sig, gledet hun sig ikke så meget over å få gå inn til hvilen hos Gud, idet hun enndog syntes at hun vilde komme til å savne jorderikets lidelser, men hun var især opfylt av den tanke at hun da, når hun var befriet for dette livs ufullkommenhet og begrensning, først riktig helt skulde få vie sig til den store gjerning å be for Guds rikes vekst og utvidelse.

I og med at den hellige Therese av Liseux er blitt opstillet som vernehelgen for misjonene, er også misjonsarbeidets åndelige karakter blitt understreket. For dette arbeide kreves nødvendigvis en omfattende og betydelig aktivitet, som gir sig utslag på mange områder såsom skole, sykepleie og presse. Men hovedsaken, det avgjørende, det er at alt skjer i dyp og inderlig forening med Kristus, vår Herre. Det er hans kjærlighet som ved den Helligånds nærvær må være levende i våre hjerter.

Uten denne kjærlighet er vi intet, kan vi intet.

Derfor beror alt misjonsarbeide og alt kirkelig arbeide overhodet på den bønnens forening vi har med vår Herre og Mester og på den kjærlighet fra Gud som vi har evnet å skaffe plass for i våre hjerter. Og her igjen kan vi lære av den hellige Therese som mente at Jesu Hjerter var mere bedrøvet over sine venners ufullkommenhet enn over sine fienders store forgåelser. Og med sin frie og dog klartseende anvendelse av Skriftens ord, citerte hun Zach. 13, 6 således: «De sår som du ser i mine hender, har jeg fått i mine venners hus!»

Den hellige Therese av Lisieux stiller oss alle ubønnhørlig klart og tydelig overfor den kristne kjærlighets grenseløse krav. Men hun lærer oss samtidig at vi må søke å bli som barn for å få del i Guds rike, og at det ikke er store ofre vi skal bringe, men som regel ganske små. Og det er disse små ting som ofres av kjærlighet til Gud og med hans hjelp, som har verdi for Gud og som derfor eier evne til å fremme Guds rike blandt menneskene.

Rosenkransfesten.

Vi katolikker kjenner vår rosenkrans og vi elsker den fordi vi i den og ved den finner trøst, opmuntning og kraft hver gang vi tar den i vår hånd og samler våre tanker sammen om det ene, fornødne. Men for våre annerledes troende brødre er rosenkransbønnen helt uforståelig, ja til og med forargelig og frastøtende. Det er dem en gåte at det kan være noensomhelst støtte i en snor av små og store perler som allermost ligner et smykke og de er nærmest av den anskuelse at det hele er noe anstaltmakeri, en «tom ceremoni som så meget annet i den katolske kirke».

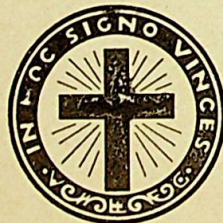
Det er dog i grunnen ikke så rart om denne opfatning er den almindelige blant protestanter — ti utenfor den katolske Kirke kjenner menneskene meget lite til den betraktende bønn. Man ber ganske visst til Gud og man ber ofte varmt, innerligt og ærligt — men man ber for å opnå åndelige eller timelige goder eller for å bli fri for noe truende ondt. Og har man fått en bønn oppfylt ber man kan hende for å takke. Selvfølgelig er dette rett og riktig — men den høieste form for bønn er det ikke.

I den betraktende bønn er et menneskehjerte med all dets uro og bekymring, dets frykt og dets krav blitt stille. Det hever sig op — eller rettere sagt: det senker sig ned i Guds nåde, Guds kjærlighet som han har åpenbart for hele menneskeheten gjennom Kristus Jesu virke på jorden og det styrkes ved denne rene uselviske kilde i sin egen evne til å fatte og utøve tro, håp og kjærlighet. Denne bønn er det rosenkransen hjelper oss å

finne frem til, idet den er som det synlige tegn for oss på at vi nu ønsker og vil forlate dagliglivets krav, dagliglivets mange og adspredte tanker for å nærme oss det evige livs fredfylte kraft og vinne litt av dets styrke til bruk for vår dag og vår vei fremover. Derfor tar vi vår rosenkrans i vår hånd og mens dens perler glir gjennom våre fingre glir glede, mot og tillit inn i våre hjerter.

Rosenkransbønnen tilskrives for det meste St. Dominikus, men den er i sin idé langt eldre og kan spores tilbake til de første kristne århundre. Men selve rosenkransen i sin nuværende form skyldes utvilsomt St. Dominikus likesom rosenkransfesten den første søndag i oktober stammer fra de kristnes seier over tyrkene 1571 i slaget ved Lepanto — en seier som blev tilskrevet rosenkransbroderskapsene i Rom som den dag avholdt en rekke andakter for å opnå seier for Kristi stridsmenn. Nu er rosenkransfesten strakt ut over hele oktober måned — gitt oss alle som et fornyelsens bad for vårt forhold til vår rosenkrans, for å minne oss om dens velsigelse og hjelpe oss til et ennu innerligere forhold til den. Kan hende at våre annerledes troende brødre om de kommer inn i våre kirker under en rosenkransandakt til å begynne med vil være ufølsomme overfor det som foregår — men ber vi med klar bevissthet om at vi gjentar engelens budskap til den kvinne, som skulde formidle Frelserens menneskevordelse, «ordet som blev kjød og tok bolig blandt oss», da kan det vel hende at den stadige gjentakelse vil falle som «regn fra det høie» på et uttørket menneskehjerte og bløtgjøre den hårde jord til å bære ny og fruktbarere sæd.

La oss minnes dette når nu rosenkransmåneden begynner — og besøke dens andakter til styrke og fornyelse for vår egen rosenkransbønn og også som et ledd i katolsk aksjon.

Norske Kvinners Katolske Forbund

holder sitt landsmøte 7. november i festsalen Akersveien 5.

Dagen før landsmøtet 6. novbr. kl. 8 leses en messe i St. Dominikus kirken.

Om aftenen kl. 19 (7) holdes rådsmøte, — til dette skal formennene i de tilsluttede ledd avgjøre møtet for sammen med styret å drøfte de viktigste saker som skal behandles på landsmøtet.

Programmet kommer i neste nr. av St. Olav.

Katolske kvinner, vis interesse for felles sak.

Vær med i arbeidet for katolsk aksjon!

Anna Bonnevie,
formann.

Seirrik tekstilindu- stristreib i Canada.

Støttet av kardinal-erkebiskopen av Quebec.

Den avtale hvormed streiken i tekstilindustrien, som begynte 2. august, blev avsluttet 28. august er ikke mindre enn en historisk begivenhet i provinsen Quebec.

Streiken som blev besluttet av Den katolske nasjonale tekstilfagforening, som er tilsluttet Canadas katolske arbeideres Fagforbund, omfattet 9 spinnerier med 10 000 arbeidere som stod under The Dominion Textile Company.

I full forståelse med de kirkelige myndigheter gikk Canadas katolske presse god for streiken som den betegnet som rettferdig, da situasjonen var sådan at det var helt beføiet å gripe til dette radikale middel. Arbeiderne krevet revisjon av lønnsstariffene, som var blitt helt urimelige og utilstrekkelige sett i forhold til det øvrige prisnivå. Og for å gjennomføre og sikre denne lønnsforbedring forlangte man dessuten kollektive arbeidskontrakter. Det var især dette siste krav, som imidlertid også fant støtte hos de kirkelige myndigheter, som gjorde konflikten så alvorlig. Det støtte bl. a. på sterk motstand hos provinsens statsminister som derimot lovet å fremme en lov om rettferdig lønn. Hertil kom at spinneriselskapet, som optrådte ytterst uforsonlig overfor arbeidernes krav, gjorde sitt ytterste for å knekke streiken bl. a. ved å tilskrive de streikende politiske motiver som var egnet til å mistenkeliggjøre dem i den offentlige menings øiner, hvad der enn mer bidrog til å gjøre striden bitter. I pressen blev denne taktikk sterkt kritisert og disse arbeidsherrer blev beskyldt for å fremme kommunismen ved sin daddelverdige adferd.

Da var det erkebiskopen av Quebec, kardinal Villeneuve, grep inn med et åpent brev som er blitt betegnet som et mesterstykke av klokskap. Han oppfordret de streikende til å avholde sig fra alle voldsomheter og lykkønsket dem samtidig med at arbeiderne i det store og hele hadde respektert ro og orden. Så henvendte han sig til arbeidsgiverne med en appel til deres menneskelighet, som måtte få dem til å innse at den moderne industri som på den ene side bringer betydelig utbytte, på den annen

side hviler tungt på arbeiderne, så at disse på forskjellig måte, men især ved den utilstrekkelige lønn må føle sitt menneskeverd krenket.

Til løsning av konflikten foreslo han at begge parter skulde gå med på megling med statsminister Duplessis som meglingsmann. Denne lojale og samvittighetsfulle katolikk vilde tross sin uvilje mot den kollektive kontrakt uten tvil vie hele sin rettferdighetssans og upartiskhet til en slik oppgave.

Tre dager senere opnådde man på denne måte full enighet og streiken blev avblåst. De streikendes krav blev etterkommet. Dominion Textile forpliktet sig til å gjeninnta samtlige arbeidere og å gjennomføre en kollektiv kontrakt for alle funksjonærer og arbeidere.

Denne lykkelige løsning, der som statsministeren erklærte, «for en stor del skyldes vår fremragende kardinal» har selvsagt vakt stor opsikt i Canada. Med rette har man også fremhevet den store rolle som det katolske fagforbund, som arbeidsherrere for første gang blev nødt til å regne med, spillet under hele denne affære. Det fortjener også å nevnes at dette forbund har optrådt overmåte gentilt ved nedsettelsen av den komite som skulde føre de videre forhandlinger om den kollektive arbeidskontrakt. Av de 4 plasser som tilkommer arbeidernes representanter i komiteen, overlater forbundet 2 til de uorganiserte arbeidere.

Den hellige Frans av Assisi.

Til 4. oktober.

Der levet engang her på jorden en mann, født av rike foreldre, opvokset i velvære; men som drevet av Guds nåde valgte å leve et liv i yderste fattigdom, i ydmyghet, selvfornektelse, bot og bønn — et liv uforståelig for mange, ja for alle som ikke fatter Kristi ord, om å ta sitt kors op og følge ham. Frans av Assisi har klart fattet dette Kristi ord, ikke bare som vi almindelige nutids kristne sedvanligvis forstår det — og har etterlevet det også til de ytterste menneskelige grenser. —

Hvad gjør vi katolikker idag? Hvordan etterlever vi Kristi ord? Ansporer den hellige Frans's lysende eksempel oss til med iver å underkaste vårt eget daglige liv en nøiere ransakelse? På hvilken måte har vi idag hjulpet Kristus å bære korset? Har vi pålagt oss selv et aldrig så litet savn — nektet oss selv en glede for hans skyld? — Har vi tålmodig funnet oss i urettferdig behandling, i andre menneskers uforståenhet og forakt for vår hellige tro? — Har vi bedt for dem som krenker oss?

Hvordan den hl. Frans fattet Kristi kjærlighet viser også hans egen kjærlighet til alle Guds skapninger — ja til alt hvad Gud har skapt — til mennesker og dyr, himlens fugler, blomster, græs jord sten, himmel, hav, sol, måne og stjerner. — Elsker også vi Guds skapninger — i første rekke våre medmennesker? — Vi er nok kanskje gode og elskverdige mot våre nærmeste og våre venner, og mennesker som vi synes er gode, sympatiske, intelligente, eller som på en eller annen måte interesserer oss; men de andre — de fattige, de ringe, dem som ikke lever et sådant liv som vi synes de burde leve, dem som vi finner usympatiske — o.s.v.? Gir vi også dem, om ikke annet, så ihvertfall et venlig smil — et opmuntrende ord? — Har vi Frans's dype kjærlighet til naturen? — Eller krenker og overtreder vi naturlovene? — Måtte den hl. Frans lære oss å se Gud i alt hvad Han har skapt!

Frans av Assisi fattet ydmygheten i sitt innerste væsen. — Aldrig ga han sig selv æren for noget. — Som dengang en av brødrene undrende spurte ham, hvad det kunde komme av at alle mennesker vilde se, høre og adlyde ham, som ikke var hverken høilærd, vakker eller av høi byrd, og den hl. Frans løftet sine øine mot himlen, stod lenge hensunken i tanker, knelte ned, lovpriste Gud og sa: «Fordi Guds allerhelligste øine ikke nogensteds har set nogen større, uslere, fattigere synder enn mig, fordi han på den hele jord ikke har funnet nogen elendigere skapning til å utrette hin vidunderlige gjerning, som han akter å gjøre, derfor har han utvalgt mig, for således å beskjemme adel og storhet og styrke og skjønnhet og verdensvisdom, at alle må erkjenne at all kraft og all dyd kommer fra ham og ikke fra skapningen, og at ingen kan hovmode sig for hans åsyn; men den der roser sig, rose sig i Herren, thi hans er æren og makten i all evighet*»). Eller i nonneklostret San Damiano, da han strødde aske på sitt hode, og ba botssalmen Miserere, fordi han skjønte at den hl. Klara og hennes søstre betraktet hans egen person med ærefrygt og beundring, istedet for i ham kun å se en arm synder. —

Kan vi etterligne den hl. Frans's ydmyghet? Vi kan jo forsøke, ikke så ofte å tale om vårt eget og fremheve oss selv — forsøke å finne oss i å bli oversett, og lære å gi Gud æren for alt vi utretter.

Hvem forstod som Frans å be? Man sa om ham, at han var ikke en mann som av og til ba — nei hele hans liv var forvandlet til bøn! Måtte den hl. Frans lære også oss å be, og å forstå bønnens betydning for vårt åndelige liv!

Om vi ikke kan leve et bønnens liv som Frans, så er det jo så uendelig meget vi også kan bære frem for Vårherre i bøn. — Lovprisning av hans storhet, skjønnhet, almakt, miskunnhet og hans uendelige kjærlighet. — Takksigelse for hans nåde og alle hans velgjerninger — bøn om nåde og kraft til å bli en sann levende katolsk kristen, bøn om enhet i

*) Johs. Jørgensen — Frans av Assisi.

troen, bøn for våre medmennesker, for våre avdøde og så meget, meget annet. — På denne måten kan vi også etterfølge den hl. Frans eksempel. — Man kan alltid finne tid til å be; hvis man av hjertet vil, selv om størstedelen av en dag er optatt med strev og arbeide, for Vårherre kan man alltid finne, hvor som helst og nårsomhelst. — Måtte vi på den hl. Frans's forbøn og ved hans lysende eksempel, bli ansporet til stedse større og større iver i Guds helige tjeneste og derved vokse i vårt åndelige liv!

E. K. N.

Tro og forstand - belyst av kardinal Newman.

Det store hovedproblem for kardinal Newman var stadig troens sannhet, dens mulighet og virkelighet i forhold til den menneskelige forstand og vilje. For en stor del var hans holdning inspirert av hans kamp mot intellektualismen, som på hans tid hadde sin blomstringsperiode, og overfor hvilken den store teolog stadig fremhevet troens mysterium som det essensielle. Som den vaskeekte englander han var, foretrakk han alltid den praktiske forstand fremfor den teoretiske og la større vekt på livserfaringer fremfor sindrig opkonstruerte tankesystemer. Han gjennomskuet det forgjengelige i forstandens arbeid på å vinne fotfeste på troens område, slik som reformasjonen hadde forsøkt å få til. Det 18. årh. betegner han i særlig høi grad som «den kjølnede kjærlighets tid og bevisenes eiendommelige tidsalder». Vel er beviser i trossaker skjønn og interessante for den som tror på Gud — men for det menneske som ikke har erkjent Guds stemme i sig er de uten virkning. I slutten av en preken fra 1837 sier Newman: «Beviset følger efter troen som dens lønn — det går ikke forut som dens grunnlag». Og han hevder at overbevisning er en sinnsinnstilling som er hevet over det å trenge beviser. Den er en erkjennelse som støtter sig til noe åndelig og ikke til forskning eller lignende forstandsprosesser. I og med det å definere troen som en erkjennelse, tar Newman også avstand fra den utelukkende følelsesbetonte fromhet som er like så forhatt for hans klare ånd som intellektualismens ensidighet.

Tro er for ham en fast holdning — ikke et inntrykk eller en følelse. Tro og forstand adskiller sig i dette: «Troen bestemmes av begreper og forutsetninger — forstanden av umiddelbare beviser. Troens øie er ikke forstanden, men hellighet, plikt-opfyllelse, kjærlighet».

Newman blir aldri trett av å fremheve og understreke troens nære forhold til den moralske innstil-

ling — tro og lydighet kommer ut på ett. Den eneste vei som fører til Guds rike, er «dyp tilbedelse, å gi avkall på egen vilje, og ofre hele sitt hjerte til Herren. Enhver lydighetshandling styrker vår overbevisning om at der finnes en himmel. Det er troens sanne vesen at den bedømmer tingene på grunnlag av pliktfølelse og ansvarfølelse, overensstemmende med de åpenbarte sannheter, idet den bekjenner sin uvitenhet med lærvillig og ydmykt sinn — alt innenfor et område som selv filosofien ikke kan mestre. Tro og ydmykhet er de to trylleformler som kan heve billedet av de himmelske ting frem av de inspirerte tekstens bokstaver — og tro og ydmykhet består ikke i å kreve beviser, men i tillit til andres vidnesbyrd. At der ikke skjer un-

dere og mirakler, er ingen undskyldning for vantro og ulydighet».

I troens sanne vesen ligger også dens nære tilknytning til kjærligheten. Kjærlighet er troens rot likesom troen utvider vår kjærlighet og fullkommengjør den som intet annet er istand til. Det er kun i vår tale, i vårt ordvalg at tro og kjærlighet er forskjellige — i virkeligheten er de ett: den troende kjærlighet, den elskende tro. «Livets substans er kjærligheten, formen og retningsviseren troen».

Dette er kun en liten del av de tanker og problemer som kardinal Newman behandlet i sine preken-samlinger, som nu også er utkommet i en god tysk utgave på Mathias-Grünwald-Verlag, Mainz.

En socialists bekjennelse.

Den berømte franske socialist Gustave Hervé har for ikke lang tid siden funnet veien til Kirken. I bladet «Das Wort in der Zeit» har han skildret hvorledes dette gikk til. Hans selvbe-kjennelse har form som et brev og lyder således :

«De krever av mig, kjære frue, at jeg skal si Dem hvad De skal svare Deres katolske venner når de mener at det er subjektiv interesse som har ført mig til å forsvare religionen. Gi det samme svar som jeg selv forleden gav en bra mann som sa til mig : «Hvad interesse kan De ha av å ha satt Deres lærestol ved universitetet på spill, å få strøket Deres navn i fortegnelsen over Paris' advokater, bli kastet i fengsel og tilbringe en del av Deres liv der?» Jeg svarte ham : «De tror altså at man kjemper av interesse? Nei, monsieur, man kjemper ikke for interesser — man kjemper for det man elsker, man kjemper for en idé!» Jeg har kjempet for en stor idé! Men De kan si Deres venner, kjære frue, at jeg nu kjemper for en meget høiere idé nemlig for Frankrikes gjenkristning. Det som Deres katolske venner ikke kan forstå er naturligvis at jeg i min ungdom kunde nøies med å forsvare en ringere idé istedetfor for å gå inn for det som inntar den høieste plass: kristendommen.

Men jeg vil nu fortelle Dem, kjære frue, hvad min konversjon har forandret i mig og De kan da berette Deres venner det. Det er ikke kommet i løpet av een dag må De tro! Selv på et sted som i Bretagne, hvorfra så mange trossendebud er utgått blir menneskene nu avkristnet. Ingen har opponert mot de laizerte offentlige skoler fordi man tenker for lite historisk og leser for meget Renan. Og heller ikke opponerte man da man forsøkte å bygge det moralske og åndelige liv op på den socialistiske mystikk som nu behersker Frankrike og er helt igjennem ureligiøs og antiklerikal. Til mitt 40. år var jeg i virkeligheten fullstendig vantro, en gudløs som ventet at videnskapen en dag vilde gi mig nøklen til

alle universets og livets hemmeligheter. Men allikevel vedblev jeg dog å nære en stor kjærlighet til Kristus, apostlene og martyrene, jomfruen av Orléans og Vincent de Paul.

Men i begynnelsen av året 1914 fikk min åndelige innstilling et sjokk. En høtstående embedsmann av det ytterste venstre, en av mine venner, forærte mig to bøker om Frankrikes avfolkning. Jeg blev meget forferdet over «mangelen av vugger». Over at Frankrike holdt på å slette sig selv ut. De to forfattere gav samfundet skylden, men for en utilfretsstillende forklaring! Personlige undersøkelser gav mig vissheten om at vår avfolkning skyldtes den franske revolusjons villfarelse da den i sin dårskap erklærte kristendommen krig. I mai måned påbegynte jeg en artikkelrekke over avfolkningsproblemet idet jeg dog vilde vente med å fremsette mine kristne synspunkter til henimot slutten av serien da jeg ellers måtte befrykte at mine socialistiske læsere vilde ta flukten om de blev stillet plus-selig og uforberedt overfor dem. Vårt tidsskrift «La Guerre Sociale» utkom en gang om uken så mine konklusjoner vilde efter beregningen bli of-fentliggjort midt i september og da komme som en bombe. Men første august sprang en langt større bombe i Frankrike som gjorde det nødvendig at vi beskjefte oss med andre ting enn avfolkningen.

Mine syke øiner fordømte mig til å forbli hjemme og i Paris gjennomlevet jeg de angstfulle timer under det tyske fremstøt. En dag fortalte noen soldater som var hjemme med permisjon mig om et par regimenter fra Bretagne som hadde lidt så store tap at man måtte rykke dem til undsetning. «Alle disse tapre menn hadde sin rosenkrans i hånden når de sov om natten — og når vi fant dem såret, døde eller døde på slagmarken var det likeledes alltid med rosenkransen mellem fingrene. Vi var dypt grepne av dette syn».

O, disse blå frakker mellem gresset og disse ro-

senkranser! Da staten så dumt fornektet religionen blev livets kilde tilstoppet i vårt land. Så mange miljoner av våre stakkels soldater hadde gjort sitt ytterste og var dog fattigere enn disse soldater fra Morbihan og Finisterre! Hvilket smussig arbeid har ikke republikken gjort på dette område! Således opdaget jeg for annen gang i løpet av et år hvad kristendommen i virkeligheten er!

Og jeg tenkte: når denne forferdelige krig er slutt vil jeg da kunde vende tilbake til universitetet eller til advokaturen? Vil det ikke være en fane-flukt fra det jeg har opdaget nu? Da besluttet jeg mig til at jeg vilde benytte vårt lille blad til atter og atter å proklamere og bevise hvad jeg hadde opdaget i løpet av 1914: vissheten om at Frankrike på grunn av sine manglende vugger vilde gå til grunne om man ikke skritt for skritt erobret det tilbake for kristendommen ved å arbeide for en rettfærdig fordeling av de offentlige goder idet man praktiserte troens læresetninger. Å foreholde disse for det franske folk syntes mig den største forbrytelse da det jo hadde vist sig at i livets tyngste stunder var religionen den eneste trøst.

Men under hele denne kampanje forblev jeg selv helt lukket for den mystiske forening med Gud. Hverken min dyrebare venn, pastor Bodsons, vennskapelige forestillinger eller de bøker, han lånte mig eller de bønner som Stella og andre gode kristne opsendte for min konversjon, syntes å kunne bidra noe til å åpne mitt hjerte for den kristne tro. Skal jeg virkelig offentliggjøre hvorledes nåden endelig innhentet mig? Det er egentlig en helt privat historie med mange personlige trekk som kun jeg selv la merke til. Men den måte og den vei på hvilken jeg kom tilbake til kristendommen er så egen at jeg vil fortelle Dem det, kjære frue, selv med fare for at jeg vil synes Dem latterlig når jeg nu viser mig for Dem som en barnslig sjel.

Det var det år hvor jeg plusselig fikk å vite at en yngre bror av mig — den beste av alle oss Hervé's — var dødssyk. Som læge var han blitt smittet av en av sine patienter og i fjorten dager svævet han mellom liv og død. I min forvirring, overanstrengt som jeg var av natt-arbeid i min avis gikk jeg ofte i St. Eustachekirken ved hallene og ba som jeg vilde ha bedt som barn: «Kjære Gud — når jeg nu i tyve år har forsvart Din sak uten å tro på Dig så kan Du vel redde min yngste bror!» Men de daglige brever fra min eldre søster, som var ilet til sykeleiet, lød tross denne bønn stadig like håpløse — og da det blev søndag besluttet jeg å ville overvære messen hos Maristene.

Og nu skal De høre: presten stod altså på prekestolen og talte over en setning fra dagens evangelium: «Jesus sa til sine disipler: alt hvad dere ber Faderen om i mitt navn vil bli gitt dere!» Det var underligt! Man skulde nesten tro at han kun talte til mig. I sin enkle, meget klare utlegning sa predikanten at bønnen var en påkallelse av alle de overnaturlige krefter og var en sterk støtte i livets store smerter for såvel det sterke og dannede

som for det svake og enkle menneske. Han sa: «Hvad tror dere det var som hjalp den lille ukjente hyrdepige fra Domremy, den hellige Johanne, til alene å utføre alle sine heltegjerninger? Be — ti hvad dere ber om i Kristi navn vil bli gitt dere!» Under forvandlingen gjentok jeg min bønn: «Å, Gud, redd min unge bror!» Så husket jeg plusselig at vårt blad «Le Victoire» også var svakt fordi det manglet penger og at vi hadde en veldig gjeld på trykkeriet og hos papirleverandøren og hurtig føiet jeg i min dristighet til: «Gud, redd også vårt stakkels «Victoire» hvis du finner at det er til noen gagn!»

Da jeg var kommet hjem telefonerte jeg som vanlig til min sekretær for å høre om der var kommet noen etterretninger.

«Hr. Hervé, Deres søsters daglige brev er kommet».

«Lukk det hurtig op og læs det!»

«Vår bror er reddet — igår inntraff en overordentlig stor bedring — — —».

«Godt! godt! godt! Jeg er ute av mig selv av glæde! Ellers intet av interesse —?»

«Jo — en god etterretning kommer sjelden alene».

«Nu — la mig få den annen gode nyhet — — —»

«Jo — vår papirleverandør meddeler oss at han har strøket vår gjeld til sig da han gjennom oss er kommet i forbindelse med en glimrende forretning som han har tjent meget på».

En stemme sa dypt beveget innen i mig: «Det er Gud som har hjulpet dere fordi dere så uegennyttig har forsvart hans sak i tyve år!»

Jeg er ikke sikker på om Gud virkelig har nedlatt sig til å hjelpe mig uverdige på denne måte men det kan ikke nektes at det hele var underligt og uforklarligt — — —

Og siden da har jeg, fylt med en velsignet ærefrykt fordi jeg har vært gjenstand for en virkelig nådes bevisning, regelmæssig bivånet messen, hvor jeg kan be i fromme omgivelser og har nu altså funnet veien tilbake til min kristne barnetro da jeg helt godtar det fundamentale dogme om opstandelsens sannhet.

Monsignore Dr. K. Kjelstrup.

Vår høit ansette medarbeider mgr. Kjelstrup er blitt rammet av en øiensykdom som tvinger ham til i den nærmeste fremtid i størst mulig utstrekning å skåne sine øine. Av denne grunn vil «St. Olav» foreløbig måtte innstille rubrikken «Spørsmål og Svar» som av våre lesere blev omfattet med en så enestående interesse. Forhåpentlig vil den kur mgr. Kjelstrup nu må gjennomgå, snart bringe gode resultater.

Arabisk kongress.

I Damaskus fant nylig en kongress sted av representanter for alle de arabiske stater, som møttes for å drøfte Palestinaproblemet samt kunngjøre sin stilling til det. Når denne kongress med sine ca. 300 deltagere fra Irak, Libanon, Lilleasia, Palestina, India og Egypten ikke har vunnet tilstrekkelig oppmerksomhet i Europa, ligger skylden delvis i at all interesse nettop i de dager var samlet om Middelhavskonferansen — men det er en kjennsgjering at det nu foreligger en klar og tydelig erklæring om at de arabiske folk står sammen i Palestinaspørsmålet.

Kongressen har opstillet tre fordringer: 1) Forbud mot den jødiske innvandring til Palestina, 2) Forbud mot salg av jord til jøder eller deres mellomhandlere, 3) dannelsen av en nasjonal regjering som skal oppbygge et uavhengig arabisk palestina.

Disse krav står i den skarpeste motsetning til de fordringer som jødene fremsetter. Og at det virkelig er lykkes å samle araberne til en felles kongress, skulde tyde på at den arabiske vilje har funnet sig et mål og nu vil sette alle krefter inn på å nå det. Målet er i korte trekk: hel og uavkortet selvstendighet innad og en felles og anerkjent representasjon utad.

Selvfølkelig er man i de ledende kretser klar over at alle arabiske folkeslag ikke kan samles under et felles styre — også disse har jo nu utformet hver sitt nasjonale særpreg. Følgelig må også fremdeles hvert folk ha sin egen hersker, men det som nu er skjedd er hverken mer eller mindre enn at man har funnet det felles slagord som kan samle alle krefter sammen. Slagordet er gammelt, men Gori, generalsekretæren for Palsetinas arabiske union, har gitt det nytt liv og det lyder: «Vår hjelp og støtte er Koranen».

Det er ingen tvil om at Syria når det om kort tid ikke mer er under fransk mandatstyre, vil slutte sig til den arabiske pakt. Man venter likeledes tilslutning fra Egypten. Så snart denne er oppnådd vil alle disse stater, inklusiv Tyrkiet, Irak, Iran og Afganistan, danne en sluttet blokk som i alle spørsmål om uavhengighet, nasjonal utvikling og forsvar av sine rettigheter med vekt vil kunne frabe sig de europeiske mandatmakters innblanding. Tilløp til dette er der allerede — bladet «El-Balagh» i Kairo har for noen tid siden fremsatt det krav at der skulde dannes et fellesråd som skulde behandle alle felles utenrikspolitiske spørsmål.

Et slikt råd vil ikke få noen lett oppgave. Man kan ikke se bort fra at tross de enkelte felles store retningslinjer krysses de enkelte staters interesser i høi grad. I det nære Østen spiller de økonomiske forhold en stor rolle også for den politiske utvikling og til syvende og sist er det England som holder de økonomiske tråder i sin hånd — oljekildene, jernbanene og veiene. Men det er nettop mot det

selvsamme England at hovedanklagene er reist såvel i Palestina som i de egyptiske spørsmål. Om i det hele tatt vil lykkes arabene å frigjøre sig under disse omstendigheter for det engelske formynderkap, er vel tvilsomt — men ett har man dog ialfall oppnådd: å stå samlet om Palestina og å ha kunngjort for hele verden den samlede arabiske vilje på dette punkt. Her hersker intet motsetningsforhold mellom de enkelte arabiske stater, her er opstillet en felles representasjon som skal bringe de fattede beslutninger til Folkeforbundets kunnskap. Det ser derfor i øieblikke ikke lyst ut for de jødiske interesser i det hellige land, og England vil få en mer enn vanskelig oppgave som megler og formidler. Men dette interesserer ikke araberne som heller enn gjerne ser at Storbritannia går trett av sin urolige og farefulle stilling langs Middelhaves østkyst.

Den nye erkebiskop av Sevilla.

Den Hl. Fader har utnevnt den spanske kardinal Petrus Segura y Saenz til erkebiskop av Sevilla. Kardinal Segura lede i 1931, da det spanske kongedømme blev styrtet av den første store revolusjon, erkebispedømmet Toledo — og da han i tale og skrift fremdeles arbeidet for Spania som monarki blev han nødt til å flykte over hals og hode. Han begav sig da til Rom og la sin erkebispestav ned for pavens føtter, hvorpå han den følgende tid som kuriekardinal fikk betrodde mange store oppgaver innenfor de viktigste romerske kongregasjoner, som han alle har røktet med brennende nidkjærhet og fremragende personlig dyktighet.

Hans tilbaketreden fra erkebispestolen vakte selvfølgelig i sin tid megen oppmerksomhet, og det er blitt antydnet at den skjedde fordi Vatikanet dermed vilde forsøke å være den nye spanske republikk til lags. At dette bare er ondsinnet tale viser jo klart den siste utnevning som tross kardinalens fremrykkede alder legger et betydningsfullt virke i hans hender og kaller ham til en ny og stor oppgave på en vanskelig og utsatt post.

Takk!

For all utvist oppmerksomhet i anledning 50-års jubileet takker hjerteligst

forstanderinnen og søstrene
ved

«St. Elisabeth-Hospital»
Trondheim.

Kirkeinnvielsen i Porsgrunn.

„Lyntogets“ rute er:

Fra Oslo V	søndag 10/10	kl.	7.00
Fra Drammen	—	«	» 7.50
Til Porsgrunn	—	«	» 10.10
Fra Porsgrunn	—	«	» 21.45
Fra Drammen	—	«	» 24.00
Til Oslo V.	mandag 11/10	kl.	0.50

Billettprisene er:

Oslo—Porsgrunn og retur	Kr.	12.85
Drammen—Porsgrunn og retur	«	9.40

Billett kjøp kan finne sted i Oslo V og Drammen i de vanlige billettluke senest 5 minutter før togavgang.

Herhjemme.

Oslo. M.U.L. holdt sitt første møte etter ferien 21/9 — under ledelse av vår nye direktør pater Boers. Etter en kort andakt i biskopens kapell samlet M.U.L.'erne sig i klubblokalet hvor formannen ønsket vår nye direktør samt gamle og nye medlemmer hjertelig velkommen, hvorefter pater Boers holdt en kort manende tale og håpet at det gode fremmøte vilde fortsette. Etter de mer materielle goder gikk vi ned i foreningslokalet hvor vi fikk musikk av pater Boers og sang av Astri Borg-Müller og Martha Lühnenschloss. Det vellykkede møte blev avsluttet med aftenbønn.

E. M. L.

Stabekks menighets håndarbeidsforening til inntekt for kirken hadde generalforsamling søndag 5/9. Til behandling forelå: årsberetning, regnskap, nyvalg, eventuelt. Form. frk. Sævig ga en oversikt over hvad foreningen hadde utrettet i årets løp, og dette var forbausende meget. Sognepresten ydet da også form. frk. Sævig — som den der hadde tatt de tyngste løft — sin fulle anerkjennelse under de tilstedeværendes tilslutning. Kasserer fru Henriksen ga et resumé av årsregnskapet, som blev godkjent. Man gikk derefter over til nyvalg. Form. frk. Sævig hadde frabedt sig gjenvalg. Som ny formann blev valgt moder Augustina og som kasserer blev fru Henriksen gjenvalgt. Første arbeidsmøte fastsattes til 9/9. På dette møte blev det foreslått å gi foreningen et ordentlig navn, og den fikk så navn av «St. Monica lag». Samtidig enedes man om å innvie «St. Monica lag»s virke ved en liten festlig tilstelning, idet mange hadde funnet veien til vår koselige Stabekks prestegård tiltrods for øsende regnvær og lange avstander. En særlig glede var det også for menigheten å ha tilstede begge sine kjære paters de Pæpe + Rommelse. Der var taler og god stemning. Fruerne Hjorth-Schøyen og Nylund vakte megen munterhet med en «radio-utsending» ledsaget av de pussigste atmosfæriske forstyrrelser. — Fru Henriksen var som vanlig en utmerket vertinne og hadde nedlagt meget arbeide for å gjøre festen til den hyggelige aften den blev. — «St. Monica lag» fikk således en god start, og sognepresten uttrykte ønske om at menigheten ikke vilde svikte i det kommende år.

Ad. ...

Tromsø. Ved de nordnorske stasjoner har denne måned funnet sted en del forflytninger av sogneprestene. Til St. Michael i Hammerfest er beskikket P. Gørres, tidl. i Storfjord i Lofoten, og tidl. sogneprest i H.fest P. Büchelmeier har overtatt «Vår Frue» menighet i Tromsø etter P. Rusche som går til Storfjord. I Hammerfest foregikk den høitidlige innsettelse, søndag 5. sept., av P. Gørres av prefekten, mgr. Starke, som derefter 12. sept. innsatte den nye sogneprest i Vår Frue her i byen. — Kirken var fylt av menigheten og endel ikke-katolikker ved den stemningsfulle innsettelse. Mgr. Starke talte, og la oss på sinne, alltid å vise sognepresten lydighet, ærefrykt og hengivenhet, først og fremst som prest, som Guds sendebud, fordi det er en ordning innsatt av Gud etter hans vilje. — Pateren leste høit trosbekjennelsen foran overhyrden, og leste så messen.

— Her vil jeg innskyte at kirkekoret fortjener all honnør for sine prestasjoner, ikke bare for den vakker fremførte firestemmige St. Michaels messe ved denne anledning, men for det hele året igjennem under den utrettelige P. Kunz' ledelse. — Under messen holdt P. Büchelmeier den første preken i sin nye sognekirke og fremholdt for oss i hvor høy grad det er nødvendig at hjord og hyrde er en harmoni, alltid en enhet, en familie, uten det er meget arbeide spilt møie.

Om aftenen holdtes fest for vår kjære P. Rusche arr. av St. Olavs Lokalforening. Han overrasket her en liten gave fra menigheten — et reisetui i skinn, med monogram, — som en liten takk for alt fra alle. Men mgr. Starke oplyste at pateren sikkert ikke for siste gang var blandt oss, og P. Rusche på sin side lovet aldri å være uvillig til å komme tilbake til «Vår Frue» om han engang skulde beordres hit igjen! Og dermed er vi alle fornøiet! Så talte P. Büchelmeier under stor jubel, og håpet på den beste forståelse med alle. Der var innløpet festtelegram fra H.fest menighet i anl. dagen til deres tidl. sogneprest. — Så var det hilsning over en lav sko etter kaffeboardet, som både var langt og stort og godt, — den nye sa goddag og den gamle sa adjo — alt under både smil og tårer. Og så går skibet videre.

K. K.

Oslo. Mariakongregasjonens første selskapelige samvær etter ferien 1937 fikk en historisk «spiss», idet den første norske dominikanerpater etter reformasjonen F. Thorn var så elskverdig å spandere en aften og kåsere over «Klosterliv» og «Klosterkall». Hans levende skildring og hans orienterende utredning av disse to ords innhold, gav tilhørerne, selv om de ikke hadde visst det, sikker forvisning om selvpålevelse og personlig inntrengen i de dype, alvorlige og åndelige verdier et klosterkall innebær. At det blev påhørt med spent oppmerksomhet behøves neppe å sies, og det var en varm og velment takk foredragsholderen mottok både av preses og prefekt, kraftig aplaudert av medlemmerne. Hans fremtidige virke vil sikkert bli fulgt med stor interesse og mange bønner.

M. R.

- og derute.

Castel Gandolfo. I siste av september akter den Hl. Fader — etter hvad det berettes til «Maasbode» av bladets romerske korrespondent — å forlate sitt sommeropholdssted og vende tilbake til Vatikanet. De restaureringsarbeider som er blitt foretatt i pavens private gemakker under hans fravær er derfor blitt fremskynnet og er nu ferdig — likeså de store arbeider i Cortile de San Damaso og ved taket i konsistorialesalen. — Grunnen til Pavens avreise før enn vanlig fra Castel Gandolfo er etter sigende den fuktig-varme luft på stedet, idet man efter sterke regnfall har målt over 30 gr. C. i skyggen. Pavens livlæge, professor Miland, mener at dette er skadelig for den Hl. Faders sundhetstilstand og har derfor anbefalt flytningen til Rom.

Forøvrig er pavens almenbefinnende upåklagelig, hvilket jo også ses av at det er hans akt umiddelbart efter tilbakekomsten til Rom å avlegge Lateran-basilikaen, hans katedral som biskop av Rom, et besøk for å dvele i bønn der, samt ta de store restaureringsarbeider som i lang tid har pågått der, i øiesyn.

Redaktør: Mgr. Irgens.

K. Grønli's Bok- & Akcidenstrykkeri — Oslo.